

Sygn. akt II K 1142/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Lucyna Brzoskowska ,

Protokolant: apl. adw. Joanna Niemczak

Prokurator: Daniel Brodowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18-01-2017 r. sprawy:

P. K., syna S. i H. z domu K., urodzonego (...) w D.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 lipca 2016 roku w miejscowości K., woj. (...) - (...) kierował pojazdem mechanicznym marki V. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 1,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn.. akt IIK 1734/01 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

orzeka:

I. oskarżonego **P. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 4 kk i za to z mocy powołanego przepisu skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000,00 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, oraz opłatę w wysokości 120 (stu dwudziestu) złotych.

Sygn. akt II K 1142/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. K. był uprzednio skazany wyrokiem przez Sąd Rejonowy w Olsztynie II Wydział karny z dnia 04 czerwca 2002 roku – sygnatura akt IIK 1734/01 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178a § 1k.k. W cytowanym wyroku skazano P. K. na karę grzywny, orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz orzeczono świadczenie pieniężne.

/dowód: odpis wyroku k.37/

Oskarżony do dnia 09 września 2016 roku nie wykonał świadczenia pieniężnego w kwocie 400 zł orzeczonego w/w cytowanym wyrokiem na rzecz Fundacji Rehabilitacji Dzieci Niepełnosprawnych „Pomóż mi” przy Szpitalu Dziecięcym w O..

/dowód: pismo k.49/

W dniu 3 lipca 2016 roku oskarżony P. K. przebywał w domu w K. m.in. wraz z żoną H. H. (1) i sąsiadką B. B. (1). B. B. (1) w mieszkaniu K. wypila dwa piwa. Oskarżony P. K. i jego żona H. też pili piwo. Osoby te postanowiły pojechać samochodem do D. w celu zakupu rowerka dwuletniemu wnukowi K. - S.. W tym dniu córka H. H. (1) pozostawiła swoje dziecko pod opieką swojej matki H. H. (1). Oskarżony P. K. był kierowcą. Obok niego na miejscu pasażera siedziała B. B. (1). Z tyłu samochodu siedziała H. H. (1) z wnukiem. Pojechali do D., kupili rowerek i wracali do K..

W tym czasie około godziny 17:00 M. S. jechał drogą od miejscowości S. do D.. Jechała z nim pasażerka – jego dziewczyna M. R., którą wioził na pociąg do O.. Jechali samochodem należącym do M. S. marki T. o nr rej. (...). M. S. jadąc zgodnie z przepisami w pewnym momencie nie zdążył zauważyć pojazd marki V. (...), który jechał z naprzeciwka. W pewnym momencie samochód kierowany przez oskarżonego zjechał na przeciwległy pas ruchu przecinając oś jezdni i uderzył lusterkiem w lusterko nadjeżdżającego z naprzeciwka pojazdu kierowanego przez M. S.. W chwili, kiedy M. S. usłyszał trzask lusterka i lusterko w jego aucie się złożyło, to w ostatnim momencie M. S. lekko odbił pojazd w prawo w kierunku pobocza i przyhamował. M. S. zatrzymał pojazd na poboczu, zawrócił i zaczął jechać za oskarżonym, dawałem znaki świetlne i trąbiłem by oskarżony się zatrzymał. Oskarżony nie zareagował i przy miejscowości K. jechał dalej. Oskarżony kierował pojazdem niepewnie, zygzakami. M. S. jechał za samochodem kierowanym przez oskarżonego do jego posesji. Na miejscu M. S. wysiadł i zobaczył, że jak oskarżony wysiadał z miejsca kierowcy było po nim widać, że jest pod wpływem alkoholu. Oskarżony P. K. chwiał się. Następnie z pojazdu wysiadła z miejsca pasażera przy kierowcy B. B. (2). Później wysiadła H. H. (1) razem z dzieckiem, którzy siedzieli z tyłu. M. S. wezwał Policję widząc, że jest dziecko, a osoby dorosłe są pijane.

Na miejsce przyjechał patrol policji, w tym funkcjonariusz policji A. S.. na miejscu oskarżony P. K. został przebadany za zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wynik badania wskazał, że oskarżony jest w stanie nietrzeźwości – I badanie 1,71 mg/l, II badanie 1,91 mg/l, III badanie 0,72 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Powtórzone badania również wykazały, że w wydychanym przez oskarżonego powietrzu był alkohol.

Oskarżony nigdy nie posiadał prawa jazdy.

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.28, k.42, k.62v, zeznania świadków: M. S. k.11v, k.62, M. R. k.19v, k.62-62v, A. S. k.22v, k.62v, H. H. (1) k.25v, k.62v, B. B. (1) k.34v, k.63, dowody z dokumentów: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k.3, k.5, świadectwa wzorcowania k.4, k.6/

Oskarżony P. K. był uprzednio wielokrotnie karany sędownie / karta karna k.31, odpis wyroku k.37/.

W toku postępowania oskarżony P. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. / k.28, k.42, k.62v/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom oskarżonego, gdzie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu należało dać wiarę, gdyż są one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Oskarżony nie kwestionował swojego zawinięcia.

Stan nietrzeźwości oskarżonego potwierdziły badania wykonane za pomocą urządzenia alkostop i alkometru. Analiza protokołów z ich użycia prowadzi do wniosku, że czynności te zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy, sprawnymi technicznie urządzeniami.

Powyższe okoliczności potwierdzają również zeznania świadków M. S., M. R., policjanta A. S., H. H. (1) i B. B. (1).

Świadkowie M. S. i M. R. wiarygodnie i jednoznacznie potwierdzili, że oskarżony nieprawidłowo kierował pojazdem mechanicznym na drodze publicznej. Również potwierdzili, że gdy wysiedli z samochodu, to zobaczyli jak oskarżony wysiada z pojazdu z miejsca kierowcy i widać było po nim, że jest pod wpływem alkoholu.

Okoliczność tą potwierdził przybyły na posesję świadek – policjant A. S..

Ponadto świadkowie H. H. (1) i B. B. (2) szczerze i wiarygodnie zeznały, że spożywały w tym dniu alkohol z oskarżonym. Tym samym nie tylko widziały, że oskarżony przed wyjazdem do D. spożywał alkohol, ale jednocześnie wiedziały i godziły się na to, że jadą z pijanym kierowcą pojazdem mechanicznym, mając jeszcze pod opieką małe dziecko.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, gdyż są one konkretne, jasne, obiektywne, zbieżne.

Sąd w pełni uznał za wiarygodne wszystkie dowody zgromadzone w sprawie, albowiem uzupełniają się wzajemnie, tworząc dokładny i spójny obraz zaistniałego zdarzenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, że oskarżony P. K. kierował pojazdem mechanicznym marki V. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 1,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn. akt IIK 1734/01 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 178a§4k.k.

Jego wina nie budzi wątpliwości.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę jak w części dyspozytywnej wyroku.

Oskarżony P. K. jest osobą dorosłą, posiadającą odpowiedni poziom doświadczenia życiowego. Zna również obowiązujące normy prawne i konsekwencje ich nieprzestrzegania – był uprzednio karany.

Przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego Sąd brał pod uwagę jako okoliczności obciążające przede wszystkim - stopień upojenia alkoholowego w jakim był oskarżony, uprzednią karalność, popełnienie czynu w warunkach § 4 z art. 178ak.k.

Ponadto odnośnie rodzaju i wymiaru kary determinowały Sąd takie okoliczności jak to, że oskarżony z pełną świadomością po uprzednim spożywaniu alkoholu wsiadł do samochodu i kierował nim w godzinach szczytu, drogą publiczną, w tym w mieście. Oskarżony wiedział i godził się, że jedzie z innymi osobami dorosłymi – żoną i sąsiadką, które również były po spożyciu alkoholu. Co jednak najbardziej zaważyło na wymiarze kary, to okoliczności, że oskarżony w sposób skrajnie nieodpowiedzialny i świadomy zgodził się na zabranie w podróż małego dziecka w wieku 2 lat w obecności innych nietrzeźwych osób. ponadto nie bez znaczenia jest fakt, że oskarżony doprowadził do niebezpiecznego zdarzenia drogowego w postaci kolizji z innym prawidłowo jadącym pojazdem, które zakończyło się jedynie na urwanych lusterkach w pojazdach.

Tego rodzaju nieodpowiedzialne i potencjalnie groźne zachowania wymagają zdecydowanej reakcji karnej. Zachowanie oskarżonego – jazda pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w sposób opisany wyżej - dobitnie świadczy o jego skrajnie lekceważącym stosunku do prawa oraz do zasad bezpieczeństwa w ruchu, narażaniu siebie na utratę zdrowia, a innych uczestników ruchu na potencjalne niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia, w tym osób najbliższych i osób postronnych – prawidłowo poruszających się po drodze. Nie bez znaczenia jest także to, że oskarżony dopuścił się tego czynu będąc uprzednio prawomocnie skazanym za czyn z art.178a § 1 k.k.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego P. K..

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu społeczna szkodliwość popełnionego czynu zabronionego przez wymienionego jest znaczna. Wymierzona oskarżonemu P. K. kara bezwzględna w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia cele, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tego rodzaju nieodpowiedzialne i groźne zachowania wymagają zdecydowanej reakcji karnej.

Oskarżony jest osobą karaną, zatem mając powyższe na względzie w ocenie Sądu właściwą, a zarazem w świetle obecnie obowiązujących przepisów prawa jedynie możliwą i właściwą reakcją prawną - karną na popełnione przestępstwo jest kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku. Wysokość kary jest adekwatna do wagi popełnionego przestępstwa, stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego.

Przestępcze działanie oskarżonego świadczy o szczególnie negatywnym, lekceważącym i skrajnie nieodpowiedzialnym nastawieniu oskarżonego do przestrzegania przepisów prawa i braku pozytywnych wyników jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych.

W ocenie Sądu prawidłowa resocjalizacja oskarżonego winna odbywać się w warunkach izolacyjnych.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie wymogi stawiane wymiarowi kary przez art. 58§1 k.k. spełni jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności. Skazując oskarżonego uprzednio Sąd już dał wyraz zaufania do niego i przekonanie, iż potrafi on zweryfikować swe dotychczasowe postępowanie w przyszłości i wymierzył mu kary o charakterze wolnościowym. Jak widać oskarżony nie wyciągnął z tego właściwych wniosków i w dalszym ciągu okazuje lekceważenie zarówno norm prawnych jak i prawomocnych rozstrzygnięć sądu. Jednocześnie swoim zachowaniem narażał życie lub zdrowie innych osób, w tym osób mu najbliższych.

Zdaniem Sądu jedynie kara pozbawienia wolności we właściwy sposób wpłynie na postawę oskarżonego w przyszłości. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd nie dopatrył się w stosunku do oskarżonego P. K. żadnych okoliczności szczególnie uzasadnionych, które pozwalałyby na zastosowanie wobec niego łagodniejszej represji karnej. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu sprawcę takiego jak oskarżony należy izolować.

Zakaz prowadzenia pojazdów należy do grupy środków o charakterze prewencyjnym i ochronnym, mających na celu zapobieżenie popełnienia przez sprawcę podobnego czynu w przyszłości. W kontekście powyższego oraz okoliczności sprawy i osoby oskarżonego uznać należy, że zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony wobec oskarżonego dożywotnio spełni swoje cele prewencyjne. W ocenie Sądu orzeczony w takim zakresie zakaz spowoduje, że oskarżony powstrzyma się od naruszania zasad bezpieczeństwa w komunikacji.

Przy uwzględnieniu stopnia nietrzeźwości sprawcy oraz wspomnianych wyżej okoliczności obciążających uznać należy, że oskarżony nie zasługuje na dalsze uczestniczenie w ruchu jako kierowca. Z opisanych wyżej okoliczności wynika, że prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji i zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony dożywotnio spełni swe cele prewencyjne.

Sąd orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie przewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie powołanych przepisów jak w punkcie IV wyroku mając na uwadze możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego.